

Societat

SIS MESOS DESPRÉS DEL 17-A

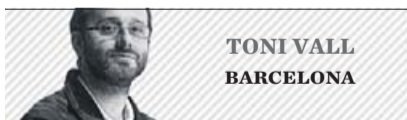

Una parella de turistes a la terrassa del Café de l'Òpera amb un dispositiu dels Mossos d'Esquadra en tasques de vigilància, divendres al migdia. XAVIER BERTRAL

La vida s'imposa a la Rambla

Les pilones i el desplegament policial són l'evidència més visible del retorn a la normalitat

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Hi ha pilones noves al llarg de la Rambla. Distribuïdes per tot el seu perímetre, les que criden més l'atenció són les de dalt de tot, les de l'extrem de la plaça Catalunya. N'hi ha dotze de cilíndriques i quinze de cúbiques, que també poden servir per seure-hi una estona. Tots sabem per què les han instal·lat, tots sabem què hi fan allà. Però fem veure que tot és normal, que tard o d'hora hi haviem de ser i ja està, tot arreglat. El cert és que ja fa mig any que les motos de la Guàrdia Urbana hi estan aparcades i que la furgoneta dels Mossos no es mou d'allà. El fanal de dalt de tot ja fa bastants dies que ha deixat de ser un altar ple

d'ofrenes en forma d'espelma, de flor o de dibuix dedicat. Si t'hi pares a mirar encara hi trobes restes de cera bruta. S'hi han aturat quatre amigues que venen d'Estònia per passar cinc dies a Barcelona. Tenen entre cinquanta-cinc i seixanta-dos anys i feia mesos que tenien planejada l'escapada. L'atemptat no va fer canviar els seus plans. Es fan una foto amb la Rambla de fons i continuen el seu camí.

Impressiona quedar-se una estona assegut a les cadires de Canaletes i veure baixar els cotxes des del revolt de Pelai, el mateix recorregut que va fer aquella furgoneta blanca. El 17 d'agost era calorós, ara fa força fred i la vigilància no persuadeix els guerrillers de la manta, els que es busquen la vida com poden i els que et xiuxiuegen a l'orella que tenen això i allò per si estàs necessitat d'emocions fortes i els hi vols comprar. A les cadires hi baden persones que cada dia s'hi asseuen i que res els ha impulsat a

**Atemptat
Impressiona
veure baixar
els cotxes
des de Pelai,
tal com va fer
la furgoneta**

deixar de fer-ho. És la seva ocupació diària. Segurament no en tenen gaires més. Pregunto a uns quants si eren allà asseguts aquell dia. Tinc poc èxit però una senyora em diu que busqui el Jesús, que segur que hi era. "És aquell", i l'assenyala. No té ganes de parlar-ne, només li trec que recorda la gent apartant-se i esquivant el trajecte macabre.

Al Pep, que regenta una botiga de llibres, discos i fotocòpies al carrer Elisabets, li sembla que s'està superant i assimilant molt ràpidament: "Tenim tants mitjans de comunicació, tanta circulació i necessitat d'informació i d'imatges, que tot passa molt de pressa, també les desgràcies". Entre tantes imatges, entre subtils i colpidores, una de molt eloqüent és la dels aparadors de postals, imants i souvenirs diversos caiguts a terra fent un escampall. Els quiosquers prefereixen no remenar gaire la memòria recent, tenen una pressa lògica per girar full. De fet, el 18 d'agost la vida ja havia

tornat a la Rambla. Per què postergar el trauma indefinidament? Al Matías, que viu a Cardenal Casanys, recordar li sembla bé. O més ben dit, ho troba inevitable, però això de girar full li sembla que no podrà fer-ho. Ho trobaria injust. Al vidre d'una de les parades de torrons que substitueixen les d'animals hi ha enganxat un cartell: "Necesitamos dependienta con idiomas. Por favor dejar CV". Està esgrogueït pel sol i el retolador difuminat. Es veu clarament que fa mesos que és allà. Una pista ben precisa sobre la temporalitat de la feina. Sempre els cal una dependenta. Mai se les queden o mai volen quedar-se. Allà mateix ens creuem amb el repartidor de flyers que ningú llegeix -"No te atrevas a darle la espalda a Dios"- i l'escombriaire que els recull de terra, dos segons després de ser entregats. Sí, encara hi ha gent que llença coses a terra.

Parar l'orella és capturar al vol les converses de sempre. Les de

sempre, sí, sense altra suspicàcia que preguntar-se què hi fa allà la botiga oficial del Reial Madrid. *Normalitat* és la paraula crossa preferida. Les estadístiques asseguruen que ha baixat el turisme, però no paro de veure maletes amunt i avall i mapes per saber cap on anar. La Michelle i l'Alan estan enamorats de la ciutat, em pregunten on poden dinar. Els indico el Pinotxo de La Boqueria i també m'hi arribo. El gran Juanito està enfeinat com sempre: "No parem mai aquí". "¿S'ha notat una baixada?" "No gaire!", diu.

Un cambrer sense memòria

No hi ha pilones noves a totes les entrades laterals cap al passeig central. Deuen estar ben estudiats els motius de per què aquí sí i allà no. Al pla de l'Os, sobre el mosaic de Miró on va acabar la ziga-zaga, hi ha un guia turístic que explica al seu seguici la història de la Casa Bruno Cuadros –més coneguda com la Casa dels Paraigües–, la història de la façana del drac xinès, del fanal i dels vitralls. Just al davant, el restaurant Aromas de Istanbul, on van dir que aquell dia d'agost s'hi havia atrinxerat algú amb ostatges i només s'hi havia atrinxerat la por. Entro i pregunto. El cambrer no sap de què li estic parlant. ¿Voleu una demostració més fefaent que la vida no s'ha aturat a la Rambla? —